

Lieve vrienden van El Manguaré,

‘Mañana’ (a stream of consciousness)

De laatste weken hoor ik geregeld dat het sociale, educatieve en commerciële leven in Nederland wederom beetje bij beetje stil wordt gezet. Inmiddels alweer de vijfde golf? Ondertussen hebben “covid-specialisten” hier in Peru het er voornamelijk over hoe we uit de covid-coma kunnen komen en het leven moeten reactiveren.

Als je het mij vraagt, denk ik dat we met z’n allen blind in het donker een uitgang proberen te vinden. Een kwestie van “trial and error”. Vandaag is het A, morgen is het B.

Dit vraagt behoorlijk wat van ons aanpassingsvermogen en dat heeft mij aan het denken gezet. Als er iets is waarin de Iquitenen het winnen van de hele wereld, is het in hun vermogen om zich aan te passen aan welke situatie dan ook. Het leven en de natuur zijn hier vaak zo hectisch en overweldigend dat aanpassen en overleven iets is wat ze van jongs af aan leren.

Ik, als Nederlander, heb daar het grootste respect voor. En eerlijk gezegd denk ik dat de hele pandemie, ondanks dat er daadwerkelijk weinig tot geen basis medische- of financiële opvang was/is, hier psychologisch minder impact heeft gehad dan in meer ontwikkelde gebieden. Misschien is dat het voordeel als je niet te veel over morgen of de volgende maand nadenkt.

Aan het begin van de pandemie had ik het erg moeilijk met plannen maken. De onzekerheid en veranderlijkheid van de toekomst had een bevriezend/verlammend effect. Het enige waar ik nog op kon vertrouwen was door de dag heen komen en zorgen dat alles vandaag goed komt. En terwijl ik de Iquiteense cultuur na zoveel jaar redelijk dacht te begrijpen, voelde ik dat ik hierdoor eindelijk echt begreep waar de uitdrukking “mañana” vandaan komt.

“Mañana” zijn alle zorgen van morgen ... en daar kan je vandaag niet over beslissen. Wie weet hoe het leven morgen is? Gaan de scholen weer open? Heb ik nog een baan? Is iedereen nog gezond en wel? Is de hele buurt opgeslokt door de rivier? Zijn de dagelijkse levensmiddelen opeens 200% in prijs gestegen?

Het verlamme effect van de eerste covid maanden is beetje bij beetje verdwenen en mijn hersenen en toekomstplannen komen weer in actie. Maar het heeft echt wel even geduurd. En dat na mijn eerste pandemie. Hoe zou dat zijn voor mensen die in een continue pandemie leven???

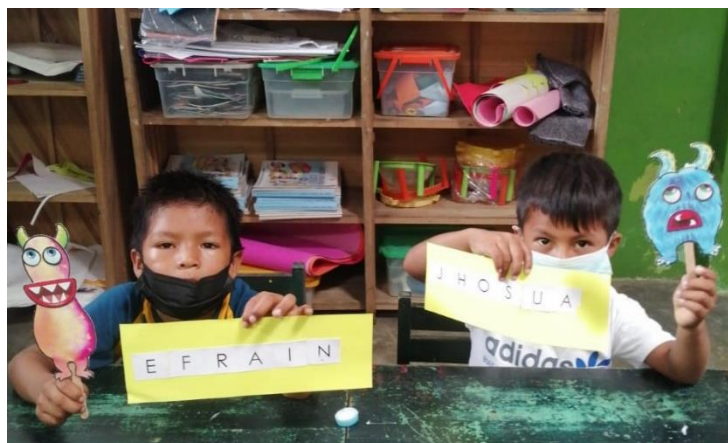
De volgende keer dat ik het woord 'mañana' hoor zal ik hier zeker minder veroordelend op reageren!

Wat heeft El Manguaré voor de kinderen in Iquitos kunnen doen in het afgelopen jaar?

Zowel de steun aan openbare scholen als de ondersteuning aan het registratiebureau met het verstrekken van geboorte- en identiteitspapieren lag dit jaar wederom plat. Dit vanwege het feit dat openbare instantie nog steeds gesloten zijn. Godzijdank hebben we ons eigen schooltje waar we (wat slalomend tussen de regels door) onze leerlingen kunnen blijven ondersteunen in hun ontwikkeling.

Dit schooljaar begonnen we wederom met lessen en ondersteuning in thuischoling aan de ouders van onze leerlingen, ondanks de scholen dicht waren. Hierdoor beseften we ons meer en meer dat het echt tijd werd dat onze kinderen op één of andere manier weer in de schoolbanken terecht kwamen.

De voornaamste reden dat de kinderen bij Manguaré terecht komen is hun moeilijke thuissituatie. Armoede, onderstimulering, fysieke en/of psychologische mishandeling, analfabetische ouders, etc. Eén of meer van deze oorzaken zijn binnen onze doelgroep vaak de reden dat kinderen van 5/6 jaar grote leerachterstand en/of problemen hebben.

Ondanks het feit dat we zagen dat bijna al onze leerlingen vorig jaar een cognitieve voortgang boekten via ons thuischolingsprogramma, voelden we niet dat onze leerlingen genoeg werden gestimuleerd op emotioneel en/of sociaal niveau.

Onze school is meer dan een plek waar kinderen ABC leren. Het is een veilige plek, het is een plek waar je veel knuffels ontvangt en een volwassene zegt dat je het goed doet. Vaak zijn we een half jaar bezig om een emotionele blokkade te verwijderen voordat onze leerlingen überhaupt informatie kunnen vasthouden. En voordat ze geloven dat ze iets waard zijn en dat ze het wel kunnen.

Een belangrijk onderdeel van onze visie in lesgeven hebben we de leerlingen van 2020 niet kunnen meegeven. Na overleg met de leerkrachten van El Manguaré en de ouders van onze leerlingen, besloten we tegen alle regels in te gaan (what's new?) en face to face lessen aan onze leerlingen te geven.

Dit deden we in kleine groepjes en niet elke dag. Hierdoor hadden we meer individuele aandacht, waar onze leerlingen zoveel behoefte aan hebben.

Ze krijgen nog steeds veel huiswerk mee en de ouders moeten hard meewerken om hun kinderen voor te bereiden op het niveau van groep 3. Het resultaat is erg positief. Over een week gaan we pas de officiële eindevaluatie per leerling doen. In de praktijk hebben we gezien dat bijna al onze leerlingen niet alleen goed voorbereid zijn op de 'grote school', maar ook hebben genoten en zijn opgebloeid op een sociaal en emotioneel niveau. Er zijn drie leerlingen die nog een extra steuntje in de rug nodig hebben. Zij zullen dat in januari 2022 van ons krijgen met een maand privéles en aandacht. Uit ervaring weten we dat dit genoeg is om ze daarna los te laten en op afstand hun succes op de lagere school van de buurt (San Lucas) te kunnen volgen.

Nuria

Onze sociaal werkster Nuria heeft dit jaar bijna drie maanden in het ziekenhuis gelegen vanwege een breuk in één van haar ruggenwervels. Ze is nu een paar maanden thuis met een soort van steiger aan haar ruggengraat geschroefd, maar voelt zich goed en sterk. Nog een paar maandjes licht werk en dan is ze weer sterk genoeg om zich vol in te zetten en de buurten uit te kammen op zoek naar kinderen zonder identiteit. Wat een rots ... niet kapot te krijgen en altijd positief.

Goed nieuws

We krijgen weer vrijwilligers. Een stagiaire van de Hogeschool Arnhem/Nijmegen (Britt) en waarschijnlijk rond dezelfde tijd een meisje dat na school een tussenjaar neemt (Brigitte). Vrijwilligers zijn altijd zeer welkom en nodig in onze programma's, omdat elk kind veel individuele aandacht nodig heeft. We zijn zeer blij en dankbaar dat we ondanks de Covid toestand weer steun van vrijwilligers/stagiaire kunnen ontvangen.

Plannen voor 2022 ...

Tijdens een politiek zeer instabiele periode is het moeilijk beslissingen te nemen. Niemand is het met elkaar eens in onze overheid. Zo is het ook met de discussie of de scholen volgend jaar maart (het begin van een nieuw schooljaar) open moeten en hoe dan?

Iedereen is het erover eens dat de kinderen weer naar school moeten, maar er is in deze twee jaar niets aangepast aan de nieuwe situatie. Op staatsscholen zitten de kinderen normaal gesproken met 40 klasgenoten in een klein klaslokaaltje op elkaar gepropt. Er is 's ochtend en 's middags les. Dus of opgepropt... of minder lessen ...

En dan is er nog wat aan de hand. Meer dan de helft van de kinderen die op privéscholen zaten mochten zich inschrijven in het openbare onderwijs vanwege de virtuele klassen en de hoge kosten van de privéscholen die vele ouders niet meer konden betalen. Wat gebeurt er met al deze leerlingen?

Dus nog wat onzekerheden over het aankomend schooljaar.

Wij blijven in ieder geval doorgaan met onze lessen. Qua hulp aan de staatscholen wachten we af wat de ontwikkelingen zijn (mañana es mañana) en passen we ons aan. Ik verwacht dat we behoorlijk wat werk hebben op sociaal gebied en met de geboortepapieren. Dit omdat het de afgelopen twee jaar stilgelegen heeft i.v.m. het sluiten van het registratiebureau en andere overheidsinstanties.

Oftewel, we sluiten dit jaar af met een tevreden gevoel en goede hoop en zin voor 2022.

Voor alle vrienden van El Manguaré in Nederland: Alvast een **zalige kerst en een fantastische afsluiting van 2021** gewenst namens ons hele team hier in Iquitos.

Een warme jungle knuffel vanuit Iquitos

Yol en het hele Manguaré-team

